

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)
2005. május 11. *

A T-31/03. sz. ügyben,

a **Grupo Sada, pa SA** (székhelye: Madrid [Spanyolország], képviselik:
A. Aguilar De Armas és J. Marrero Ortega ügyvédek)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták)**
(OHIM) (képviselet: J. García Murillo és G. Schneider, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

* Az eljárás nyelve: spanyol.

másik fél az OHIM fellebbezési tanácsa előtti eljárásban, beavatkozó az Elsőfokú Bíróság előtt:

a **Sadia SA** (Concordia [Brazília], képviselik: J. García del Santo és P. García Cabrerizo ügyvédek),

az OHIM első fellebbezési tanácsának 2002. november 20-i (R 567/2001-1. sz. ügy), a SADIA SA és Grupo Sada, pa SA közötti felszólalási eljárásra vonatkozó határozata ellen benyújtott kereset tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (negyedik tanács),

tagjai: H. Legal elnök, P. Mengozzi és I. Wiszniewska-Bialecka bírák,

hivatalvezető: B. Pastor hivatalvezető-helyettes,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2003. január 31-én benyújtott keresetlevélre,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2003. június 4-én benyújtott válaszbeadványra,

tekintettel a beavatkozónak az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2003. június 10-én benyújtott válaszbeadványára,

a 2004. december 16-i tárgyalást követően,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

- ¹ A Grupo Sada, pa SA társaság 1996. április 1-jén a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i, 40/94/EK módosított tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o. ; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 92. o.) alapján közösségi védjegybejelentést tett a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalnál (védjegyek és formatervezési minták) (a továbbiakban: OHIM).

2 A lajstromoztatni kívánt védjegy az alábbi megjelölés volt:

3 A bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 29., 31. és 35. osztályokba tartozó áruk és szolgáltatások vonatkozásában tették, az alábbi leírással:

- 29. osztály: „hús, hal-, baromfi- és vadhús; húskivonatok; tartósított, szárított és főzött gyümölcsök és zöldségek; zselék, lekvárok (dzsemek), kompótok; tojások, tej és tejtermékek; étkezési olajok és zsírok”;

- 31. osztály: „mezőgazdasági, kertészeti, erdészeti termékek és magok, amelyek nem tartoznak más osztályokba; élő állatok; friss gyümölcsök és zöldségek; vetőmagok, élő növények és virágok; tápanyagok állatok számára; maláta”;

- 35. osztály: „reklámozás; kereskedelmi ügyletek; kereskedelmi adminisztráció; irodai munkák”.

- 4 A védjegybejelentést a *Közösségi Védjegyértesítő* 1997. december 8-i 32/97. számában hirdették meg.
- 5 1998. március 6-án a Sadia Concordia SA, Industria e Comercio, később Sadia SA felszólalt a megjelölés lajstromozásával szemben a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében egy korábbi ábrás védjeggyel fennálló összevetésszerűségre hivatkozva, amelynek ő a jogosultja. Ezt az alábbi védjegyet Spanyolországban a 1 919 773 számon lajstromozták a 29. osztályba tartozó áruk vonatkozásában:

- 6 A beavatkozó korábbi védjegyét a 29. osztályba tartozó áruk vonatkozásában lajstromozták, az alábbi leírással: „hús, hal-, baromfi- és vadhús; húskivonatok; tartósított, szárított és főzött gyümölcsök és zöldségek; zselék, lekvárok (dzsemek), kompótok; tojások, tej és tejtermékek; étkezési olajok és zsírok”.
- 7 A felszólalás a védjegybejelentési kérelemben meghatározott, 29., 31. és 35. osztályba tartozó áruk és szolgáltatások ellen irányult.
- 8 2001. április 3-i határozatával a felszólalási osztály helyt adott a felszólalásnak a 29. osztályba tartozó áruk tekintetében, ám elrendelte a lajstromozást a 31. és 35. osztályba tartozó áruk vonatkozásában. A 29. osztályba tartozó árukkal kapcsolatban a felszólalási osztály megállapította, hogy az ütköző védjegyek között

nagymértékű vizuális és hangzásbeli hasonlóság áll fenn, valamint az áruk azonosak vagy hasonlóak, ami a spanyol fogyasztó tudatában összetéveszthetőséghez vezethet.

- 9 2001. május 30-án a felperes fellebbezést nyújtott be az OHIM-nál a felszólalási osztály határozata ellen, amelyben egyrészt a lajstromozást ezen 29. osztályba tartozó áruk vonatkozásában elutasító határozat hatályon kívül helyezését, másrészt a bejelentett védjegy ezen áruk vonatkozásában történő lajstromozását kérte.

- 10 Ezt a fellebbezést az OHIM első fellebbezési tanácsa 2002. november 20-i határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozat) elutasította. A fellebbezési tanács lényegében úgy ítélte meg, hogy az áruk azonossága, valamint az ütköző megjelölések domináns elemeinek hangzásbeli hasonlósága és bizonyos fokú vizuális hasonlósága elegendő annak megállapításához, hogy a spanyol fogyasztó azokat összetéveszti, aminek következtében a fogyasztók azt hihetik, hogy az ütköző megjelöléseket hordozó áruk ugyanattól a vállalkozástól, vagy adott esetben gazdaságilag egymással kapcsolatban álló vállalkozásoktól származnak.

A felek kérelmei

- 11 A felperes keresetében azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:
 - helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot, amennyiben az elutasítja a bejelentett védjegy lajstromozását a 29. osztályba tartozó áruk vonatkozásában;

- engedélyezze ezen védjegy lajstromozását a 29. osztályba tartozó áruk vonatkozásában;
 - az OHIM-ot kötelezze a költségek viselésére;
 - készíttessen szakértői jelentést az ütköző védjegyek közötti összetéveszthetőségről.
- 12 Meg kell jegyezni, hogy a tárgyaláson a felperes elállt második és negyedik kereseti kérelmétől, amit az Elsőfokú Bíróság a tárgyalásról készített jegyzőkönyvben tudomásul vett.
- 13 Az OHIM és a beavatkozó azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:
- utasítsa el a keresetet;
 - a felperest kötelezze a költségek viselésére.

Indokolás

- 14 A megtámadott határozat hatályon kívül helyezése iránti kérelme alátámasztására a felperes egyetlen, a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontjából eredő jogalapra hivatkozik.

- 15 Ez a jogalap három érvcsoportra bontható. Az első érvcsoport abból ered, hogy a fellebbezési tanács nem vett tudomást a bejelentett védjegy spanyolországi ismertségének magas fokáról. A második érvcsoport az ütköző megjelölések átfogó értékelése követelményének megsértéséből származik. A harmadik érvcsoport azon alapul, hogy a spanyol piacon a felperes három, a közösségi védjegybejelentést megelőzően lajstromoztatott védjegyét és a beavatkozó korábbi védjegyét párhuzamosan használták.

Az első érvcsoportról, amely abból ered, hogy a fellebbezési tanács nem vett tudomást a bejelentett védjegy spanyolországi ismertségének jelentős fokáról

A felek érvei

- 16 A felperes hangsúlyozza, hogy már a lajstromozás iránti kérelem OHIM-hoz történő benyújtását megelőzően is éveken keresztül használt az üzleti életben egy, a bejelentett védjeggel tökéletesen azonos jelet. Bemutatja továbbá, hogy – ahogyan az a keresetlevélhez csatolt bizonyítékokból is kitűnik – cége nyolc vállalatot egyesít, melyek Spanyolország egész területén valamennyi árujukat a GRUPO SADA megjelöléssel ellátva forgalmazzák. A felperes hozzáteszi továbbá, hogy ez a megjelölés található alkalmazottainak belépőkártyáján, a borítékokon, a közleményeken, a számlákon, a szállító- és a megrendelőleveleken, a társaság székhelyén található cégtáblákon, valamint a különféle kiadványokban. A felperes ez alapján úgy véli, hogy a bejelentett védjegy használata, valamint a hirdetésre fordított beruházások következtében, nyilvánvaló jó hírnévnek örvend a spanyol piacon. Ezen túl a felperes jelzi, hogy a „GRUPO SADA” szóelemet magában foglaló védjegy megegyezik a cégnévvel: ez az egybeesés lehetővé teszi a fogyasztó számára, hogy ezen védjeggel ellátott árukat sokkal könnyebben tulajdonítsa e vállalkozásnak.

- 17 Ebben a vonatkozásban a felperes rámutat, hogy a keresetlevélhez csatolt bizonyítékok alapján a védjegy magas fokú ismertsége az általa forgalmazott áruk címzettjeinek két kategóriája körében is igaznak bizonyul, mégpedig egyrészt a spanyol területen működő és a megrendeléseiket közvetlenül a felperes vállalkozáson keresztül bonyolító nagykereskedők és bevásárlóközpontok, másrészt a végfogyasztók, tehát a bevásárlóközpontok vásárlói körében.
- 18 Ilyen körülmények között a felperes úgy véli, hogy a fellebbezési tanács tévedett, amikor nem vette figyelembe a bejelentett védjegy az érintett vásárlóközönség körében fennálló ismertségének magas fokát. E vonatkozásban a Bíróság C-39/97. sz. Canon-ügyben 1998. szeptember 29-én (EBHT 1998., I-5507. o.), valamint a C-251/95. sz. SABEL-ügyben 1997. november 11-én hozott ítéletére (EBHT 1997., I-6191. o.), hivatkozik, amelyekből következik, hogy valamely védjegy ismertségének magas foka kizár bármiféle összetéveszthetőséget.
- 19 Az OHIM azzal érvel, hogy miután a felperes a bejelentett védjegy spanyolországi ismertségének magas fokából eredő érvre első ízben csupán az Elsőfokú Bíróság előtt hivatkozott, ez az eljárás tárgyának az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 135. cikkének (4) bekezdésével tiltott megváltoztatását valósítja meg. Következésképpen az OHIM felszólítja az Elsőfokú Bíróságot, hogy ne vizsgálja azt az érvet, mely szerint a fellebbezési tanács elmulasztotta a bejelentett védjegy ismertsége vélt magas fokának értékelését. Mi több, az OHIM álláspontja szerint a keresetlevélhez csatolt bizonyítékok elfogadhatatlanok.
- 20 A felperes érvei, valamint az általa benyújtott bizonyítékok elfogadhatóságával kapcsolatban a beavatkozó osztja az OHIM álláspontját. Lényegében még annyit tesz hozzá, hogy a bejelentett védjegy ismertsége önmagában még nem zárja ki az összetéveszthetőséget. Hiszen a beavatkozó védjegye is jól ismert a spanyol fogyasztók körében. E vonatkozásban a beavatkozó bemutatja, hogy ő az első számú braziliai exportőre a húsalapú termékeknek, és jelen van számos nemzeti piacon, így az Egyesült Királyságban és Olaszországban is. Kereskedelmi tevékenysége jelentősé-

gének bizonyítására válaszbeadványához csatolva benyújtott számos prospektust és folyóiratot, valamint általa használt csomagolóanyagokat és tasakokat, amelyekből megállapítható védjegye folyamatos használata.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 21 A 40/94 rendelet 74. cikke (1) bekezdésének utolsó mondata a következőképpen rendelkezik: „A lajstromozás viszonylagos kizáró okaival összefüggő eljárásban azonban a Hivatal [OHIM] a vizsgálat során a felek által előterjesztett tényálláshoz, bizonyítékokhoz és érvekhez, valamint a kérelem szerinti igényekhez kötve van”. Az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg, hogy ez a rendelkezés a fellebbezési tanácsot, amikor az valamely felszólalási eljárás tárgyában hozott határozat elleni fellebbezés ügyében dönt, arra kötelezi, hogy határozatát kizárólag az érintett fél által hivatkozott viszonylagos kizáró okora, valamint általa benyújtott tényekre és bizonyítékokra alapozza (lásd az Elsőfokú Bíróság T-308/01. sz., Henkel kontra OHIM – LHS (UK) (KLEENCARE) ügyben 2003. szeptember 23-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-3253. o.] 32. pontját.
- 22 Jelen ügyben vitathatatlan, hogy a felperes a bejelentett védjegy állítólagos magas fokú ismertségére, amelyet egy azonos megjelölésnek a spanyolországi üzleti életben történő használatával szerzett, első ízben az Elsőfokú Bíróság előtt folyó eljárás keretében hivatkozott.
- 23 Ezenfelül sem a felszólalási osztálynak, sem a fellebbezési tanácsnak nem feladata, hogy hivatalból megállapítsa a bejelentett védjegy ismertségének vélt magas fokát. Ebből következően ez az érv elfogadhatatlan.
- 24 Ugyanezen okoknál fogva ki kell zárni a vitából a beavatkozó által korábbi védjegye vélt jó hírnevének bizonyítása céljából első ízben az Elsőfokú Bíróság előtt

folyamatban lévő eljárás keretében benyújtott bizonyítékokat, anélkül, hogy vizsgálni kellene azok bizonyító erejét (lásd az Elsőfokú Bíróság T-247/01. sz., eCOPY kontra OHIM (ECOPY) ügyben 2002. december 12-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-5301. o.] 49. pontját és a T-129/01. sz., Alejandro kontra OHIM – Anheuser-Busch (BUDMEN) ügyben 2003. július 3-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-2251. o.] 67. pontját).

- 25 Ennélfogva az első érvcsoportot mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

Az ütköző védjegyek átfogó értékelése követelményének megsértéséből eredő második érvcsoportról

A felek érvei

- 26 A felperes felrója a fellebbezési tanácsnak, hogy megsértette az ítélkezési gyakorlat által fellállított azon követelményt, hogy az egymással több vonatkozásban is ütköző védjegyek vizuális, hangzásbeli és fogalmi hasonlóságának vizsgálatát átfogó módon kell értékelni.
- 27 A felperes először is úgy véli, hogy amikor a megtámadott határozat 27. pontjában a fellebbezési tanács az ütköző megjelölések vizuális, hangzásbeli és fogalmi aspektusainak vizsgálatát egymástól elkülönítve végzi, megsérti a megjelölések átfogó értékelésének követelményét azáltal, hogy az egyes értékelések eredményeit nem is hasonlítja össze.
- 28 Másodsorban a felperes úgy véli, hogy a fellebbezési tanács ugyanígy tévesen ítélte meg az ütköző megjelölések átfogó értékelésének követelményét, amikor a bejelentett védjegynek kizárólag az általa dominánsnak tekintett „sada” elemét

vizsgálta, kihagyva a „grupo” elemet. Az Elsőfokú Bíróság T-6/01. sz., Matratzen Concord kontra OHIM – Hukla Germany (MATRATZEN) ügyben 2002. október 23-án hozott ítéletre [EBHT 2002., II-4335. o.] hivatkozva a felperes úgy véli, hogy az átfogó értékelés a védjegy valamennyi elemének, és nem csupán domináns elemének tekintetbe vételét követeli meg. Ennek kapcsán a felperes kijelenti, hogy nem érti, a megtámadott határozat miért minősíti a „grupo” elemet csekély mértékben megkülönböztető jellegűnek, miközben a beavatkozó korábbi védjegyének egyértelműen csekélyebb megkülönböztető képességgel bíró „sadia” eleméről viszont nem tesz említést. A fellebbezési tanács tehát különbözőképpen kezelte az ütköző megjelöléseket.

- 29 A felperes álláspontja szerint kizárólag a bejelentett védjegy mesterséges részekre darabolása tehetné lehetővé, hogy a fellebbezési tanács az összetévesztés veszélyének fennállását állapíthassa meg. Hiszen lehetetlen, hogy a fogyasztó az erre szánt néhány tized másodperc alatt az ütköző védjegyeket gondolatban leválassa ábrás részüktől, elvonatkoztasson a bejelentett védjegy „grupo” elemétől és a beavatkozó korábbi védjegyének „i” elemétől, és a két különböző betűtípust egyetlen betűtípussá vonja össze, hogy végül az ütköző védjegyek hasonlóságát állapítsa meg. Azt a fogyasztót, aki erre képes, nem lehet átlagos fogyasztónak minősíteni, és őt a bejelentett védjegy nem fogja megtéveszteni, mert szükségképpen tudatában lesz annak a gondolatmenetnek, amely az ütköző védjegyek közötti hasonlóság megállapításához vezetett.
- 30 Mindent összevetve, a felperes úgy véli, hogy a bejelentett védjegy domináns eleme nem a „sada” szóelem, hanem a hat ferde sávval áthúzott, négy körből álló motívum, amely jelentősen nagyobb ezen elemnél, és amely önkéntelenül is felhívja magára a figyelmet. Ami a beavatkozó védjegyét illeti, az általa keltett benyomás összességében a nagy „s” az domináns, amely már-már hipnotikus hatást gyakorol. A felperes véleménye szerint a bejelentett védjegy átfogó értékelése, amelynek összességét az ábrás elem határozza meg, illetve a beavatkozó korábbi védjegyének értékelése, amelynek összességében a stilizált kezdő „s” a meghatározó, lehetővé teszi tehát bármiféle összetéveszthetőségnek a fogyasztó részéről történő kizárását.

- 31 Harmadsorban a felperes úgy véli, hogy a fellebbezési tanács értékelési hibát követett el, amikor nem vette tekintetbe azt a tényt, hogy a „sadia” szóelem általánosan elterjedt portugál szó, melynek jelentése „egészség”, ami gyengíti az összevetéveszthetőséget az ütköző védjegyek között.
- 32 Az OHIM úgy véli, hogy a fellebbezési tanács nem követetett el semmiféle hibát az ütköző megjelölések közötti összevetéveszthetőség értékelése tekintetében.
- 33 Az OHIM először is emlékeztet arra, hogy nem vitás az, hogy az ütköző védjegyek által megjelölt áruk azonosak.
- 34 Másodsorban, a felperes azon érvével kapcsolatban, mely szerint a bejelentett védjegy által megjelölt áruk címzettjei a bevásárlóközpontok és a végfogyasztók, az OHIM hangsúlyozza, hogy a bejelentett védjegy által megjelölt áruk között nemcsak a csirkehús és az abból származó termékek szerepelnek, hanem egyéb termékek, mint a tej, tejtermékek, olaj, háztartási zsiradékok. Márpedig ezen utóbbiakat közvetlenül a végfogyasztóknak szánják, és nem elsősorban a szupermarketeknek és az értékesítési láncoknak. A bejelentett védjeggyel megjelölt áruk fogyasztója tehát nem szükségszerűen szakavatott fogyasztó. Ezen túl az OHIM emlékeztet arra, hogy a szóban forgó áruk, mivel élelmiszeripari termékek, így mindennapi fogyasztásra szánt cikkek, amelyeket különösebb figyelem ráfordítása nélkül vásárolnak a fogyasztók.
- 35 Harmadsorban, az ütköző megjelölések összehasonlítását illetően az OHIM mindenekelőtt megállapítja, hogy bizonyos különbségek ellenére az ütköző megjelölések között fennáll a vizuális hasonlóság, amely a „sada” elem lényegi helyzetéből következik a bejelentett védjegy által keltett benyomás összességében,

mivel ez az elem a beavatkozó korábbi védjegyében ugyanilyen betűsorrendben található, az „i” kivételével. Az OHIM álláspontja szerint jóvá kell hagyni a fellebbezési tanács következtetését, miszerint fennáll „bizonyos vizuális hasonlóság”.

- 36 Az OHIM a megtámadott határozat nyomán továbbá úgy véli, hogy az ütköző megjelölések hangzásban hasonlóak.
- 37 Végül, az ütköző megjelölések fogalmi összehasonlítását illetően, az OHIM elfogadja a fellebbezési tanács megállapítását, és úgy véli, hogy lehetetlen elvégezni ilyen összehasonlítást, mivel a „sada” és „sadia” szóelemeknek a spanyol nyelvben nincs semmiféle fogalmi jelentésük. Ezen a ponton az OHIM megállapítja, hogy a felperes azon érve, mely szerint ezen „sadia” szóelem portugálul „egészséget” jelent, új. Az OHIM lényegében azzal érvel, hogy az „egészség” szónak a portugál nyelvben a „saúde” felel meg, a „sadia” pedig olyan melléknév, amelynek jelentése személyre használva „jó egészségben van”, valamely termék vonatkozásában pedig „jót tesz az egészségnek”. Az OHIM arra is emlékeztet, hogy a „sadia” szóelem semmiféle jelentéssel nem bír a spanyol fogyasztókból álló érintett vásárlóközönség körében, mivel spanyolul nincs jelentése, ezt az elemet általában nem használják Spanyolországban a 29. osztályba tartozó áruk megjelölésére, és nem nyert megállapítást, hogy a spanyol fogyasztók a portugál nyelv elégséges ismeretével rendelkezzenek e szó jelentésének megértéséhez.
- 38 Ezen túl, a bejelentett védjegy „grupo” szavát illetően az OHIM elsimeri, hogy e szó létezik a spanyol nyelvben „társaságok együttesének” jelölésére, ugyanakkor úgy véli, hogy ezen elem fogalmi jelentése, valamint az a tény, hogy a beavatkozó korábbi védjegyéből ez az elem hiányzik, nem sokat nyom a latban, mert a „grupo” szót Spanyolországban az élelmiszeripari ágazatban rendszeresen használják társaság-csoportok jelölésére, amit számos más példa is megerősít.

- 39 Negyedik és utolsó sorban, a védjegyek közötti összetéveszthetőség értékeléséről szólva, az OHIM elfogadja a fellebbezési tanács következtetését, mely szerint fennáll az összetévesztés veszélye. Az OHIM megállapítja, hogy az áruk azonossága, az a tény, hogy a fogyasztók különösebb figyelem ráfordítása nélkül vásárolják azokat, valamint az a körülmény, hogy a fogyasztó emlékezetében a bejelentett védjegy domináns elemét, a beavatkozó védjegyével nagy hasonlóságot mutató „sada”-t őrzi meg nem tökéletes képként, arra enged következtetni, hogy az összetéveszthetőség fennáll. Ezt többek között erősítheti az, hogy a bejelentett védjegyben található „grupo” szó a vállalatok közötti kapcsolatra utal, és a vásárlók ezáltal azt hihetik, hogy a Sadia és a Grupo Sada vállalatok egyazon csoporthoz tartoznak.
- 40 A beavatkozó lényegében osztja az OHIM által kifejtett érveket.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 41 A 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében a korábbi védjegy jogosultjának felszólalása alapján a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha azt azon a területen, ahol a korábbi védjegy oltalom alatt áll, a fogyasztók összetéveszthetik a korábbi védjeggyel való azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt.
- 42 Az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében fennáll az összetévesztés veszélye, ha a vásárlóközönség azt hiheti, hogy a szóban forgó áruk vagy szolgáltatások ugyanattól a vállalkozástól vagy gazdaságilag egymással kapcsolatban álló vállalkozásoktól származnak.

- 43 Ugyanezen ítélkezési gyakorlat szerint az az összetéveszthetőséget átfogóan kell értékelni az alapján, hogy az érintett vásárlóközönség milyen képet alkot a megjelölésről és a szóban forgó árukról vagy szolgáltatásokról, és figyelembe kell venni valamennyi, a jelen ügyre jellemző tényezőt, különösen a megjelölések és a megjelölt áruk vagy szolgáltatások hasonlósága közötti kölcsönös függőséget (lásd az Elsőfokú Bíróság T-162/01. sz., Laboratorios RTB kontra OHIM – Giorgio Beverly Hills [GIORGIO BEVERLY HILLS] ügyben 2003. július 9-én hozott ítéletének [EBHT 2003., II-2821. o.] 31–33. pontját és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 44 Az ütköző megjelölések összehasonlítása tekintetében, az állandó ítélkezési gyakorlatnak megfelelően az összetéveszthetőség átfogó mérlegelésénél az ütköző megjelölések vizuális, hangzásbeli és fogalmi hasonlóságát illetően a megjelölések által keltett együttes benyomást kell alapul venni, különösen a megkülönböztető és domináns jegyeik figyelembevételével (lásd az Elsőfokú Bíróság T-292/01. sz., Phillips-Van Heusen kontra OHIM – Pash Textilvertrieb und Einzelhandel [BASS] ügyben 2003. október 14-én hozott ítéletének [EBHT 2003., II-4335. o.] 47. pontját és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 45 Jelen jogvita tárgya az ütköző megjelölések összehasonlítása. Az ütköző védjegyekkel ellátott áruk azonossága nem vitatott.
- 46 Mivel a korábbi védjegy Spanyolországban került lajstromozásra, az érintett vásárlóközönséget a spanyol átlagos fogyasztók alkotják.
- 47 Ezen a ponton el kell vetni a felperes első érvcsoportja vizsgálatának keretén belül említetteteket, mely szerint az érintett vásárlóközönség egyaránt magában foglalja a bevásárlóközpontok vásárlóit, valamint magukat a nagykereskedőket és bevásárlóközpontokat is. Hiszen, ahogyan arra az OHIM helyesen hivatkozott, még ha feltételezzük is, hogy a felperes – ahogyan állítja – a bejelentett védjeggyel megjelölt csirkehúst kizárólag a bevásárlóközpontok számára értékesíti, attól még az ezen

védjeggyel megjelölt egyéb, 29. osztályba tartozó árukat – mint a tej és tejtermékek – a végfogyasztók körében értékesíti. Ebből következik, hogy az ütköző megjelölések összetéveszthetőségének értékelése során egy szokásosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő, átlagos spanyol fogyasztót kell tekintetbe venni, ahogyan azt a megítáradott határozat helyesen állapította meg.

48 Ami az ütköző megjelölések összehasonlítását illeti, mindenekelőtt el kell vetni a felperes azon érvét, mely szerint a fellebbezési tanács a MATRATZEN-ítéletet [hivatkozás a 28. pontban] tévesen értelmezve kizárólag a bejelentett védjegy domináns elemét, vagyis a „sada” szóelemet hasonlította össze a beavatkozó korábbi védjegyével.

49 Emlékeztetni kell arra, ahogyan a fenti ítéletből is következik, hogy valamely összetett védjegyet kizárólag abban az esetben lehet valamely másik védjeggyel hasonlónak, azonosnak vagy az összetett védjegy egy vagy több összetevőjével hasonlónak tekinteni, ha ez az domináns elem az összetett védjegy által keltett benyomás összességében. Ez az eset akkor áll fenn, amikor valamely összetevő képes önmagában az érintett vásárlóközönség emlékezetében őrzött kép domináns elemévé válni oly módon, hogy a védjegy többi összetevői elhanyagolhatóak a védjegy által keltett összbenyomásban. Ez nem jelent azt, hogy ez a megközelítés kizárólag az összetett védjegy egyetlen összetevőjét veszi tekintetbe, és azt hasonlítja össze valamely másik védjeggyel. Épp ellenkezőleg: ilyen összehasonlítás során a szóban forgó védjegyek mindegyikét összességében kell vizsgálni. Ez ugyanakkor nem zárja ki, hogy valamely összetett védjegyről az érintett vásárlóközönség emlékezetében őrzött benyomások összességében bizonyos körülmények között egy vagy több összetevő legyen domináns. Továbbá, ami valamely összetett védjegy egy vagy több meghatározott összetevője domináns jellegének értékelését illeti, számításba kell venni valamennyi összetevő benne rejlő tulajdonságait, összehasonlítva a többi összetevő tulajdonságaival. Ezen túl és kiegészítő jelleggel tekintetbe lehet venni az egyes összetevőknek az összetett védjegy megjelenésén belüli helyzetét (lásd a MATRATZEN-ítélet [hivatkozás a 28. pontban] 33–35. pontját, amelyeket megerősített a Bíróság C-3/03 P. sz., Matratzen Concord kontra OHIM ügyben 2004. április 28-án hozott végzésének [EBHT 2004., I-3657. o.] 32. és 33. pontja).

- 50 Jelen ügyben, a beavatkozó korábbi védjegyét illetően, a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy az ebben szereplő „s” betű írásmódja nem releváns.
- 51 Ezt a véleményt el kell fogadni. Valóban, ellentétben a felperes álláspontjával, a beavatkozó korábbi védjegyében szereplő „s” betű írásmódja, amelyben a felső kanyar kissé nagyobb az alsónál, irreleváns, tehát nem alkotja ezen védjegy domináns elemét. Az Elsőfokú Bíróság álláspontja szerint ugyanakkor a korábbi védjegy szóeleme, vagyis a „sadia” egészében az átlagos spanyol fogyasztó emlékezetében megőrzött kép domináns eleme.
- 52 A bejelentett védjegyről szólva emlékeztetni kell arra, hogy a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy ennek domináns eleme a „sada” szóelem.
- 53 Ami a bejelentett védjegy szóelemeit illeti, a fellebbezési tanács megtámadott határozatának 27. pontjában úgy ítélte meg, hogy a „társaságok együttesét” jelentő „grupo” elem kisebb és vékonyabb betűtípussal van szedve, mint a „sada” elem, és az ezért könnyebben elkerüli a fogyasztó figyelmét.
- 54 Ez az értékelés pontos. Meg kell állapítani, hogy vizuális téren a „sada” szóelem karaktereinek típusa és vastagsága, valamint a bejelentett védjegy megjelenítésén belüli központi elhelyezkedése a szóelem által keltett benyomás összességében eltereli a figyelmet a „grupo” elemről. Továbbá teljesen helytálló az az álláspont, miszerint ezen utóbbi szót a fogyasztó nem jegyzi meg. Hiszen a fogyasztóban ez a szó kizárólag annak általános jelentését, vagyis társaságok együttesét idézi fel. A fogyasztó tehát nem fogja úgy vélni, hogy a „grupo” szó a bejelentett védjegy fő eleme, amely az e védjegy által megjelölt áruk eredetére utal.

55 Egyébiránt, a felperes álláspontjával ellentétben, a fellebbezési tanács az ütköző megjelölések vizuális, hangzásbeli és szemantikai értékelése során nem szorítkozott csupán a bejelentett védjegy „sada” domináns elemének a beavatkozó korábbi védjegyével való összehasonlítására, kihagyva a „grupo” elemet. Hiszen a megtámadott határozat 27. pontjából egyértelműen kiderül, hogy a fellebbezési tanács tekintetbe vette a „grupo” elem jelenlétét a bejelentett védjegyben annak a beavatkozó korábbi védjegyével történő átfogó értékelése során.

56 Ami a bejelentett védjegy ábrás elemét illeti, amely négy sötét színű körből áll, amelyet hat világos színű, egymás felé tartó ferde sáv szel át, meg kell állapítani, hogy – ahogyan az a megtámadott határozat 13. és 26. pontjának együttes olvasatából is következik – a fellebbezési tanács megerősítette a felszólalási osztály okfejtését, mely szerint az ábrás elem csupán díszítő jellegű, ennél fogva nem lehet a bejelentett védjegy domináns elemének tekinteni.

57 Ez a vélemény nem vitatható. Bizonyossággal meg kell állapítani, hogy a bejelentett védjegy ábrás eleme méreténél fogva felhívja magára a figyelmet. Ugyanakkor ezt az írásmódot nehéz megőrizni az emlékezetben, következésképpen nem ez lesz az érintett vásárlóközönség tudatában őrzött kép domináns eleme. Először is pontosítani kell, hogy ez a motívum bizonyos geometriai összetettséget hordoz, különösen a négy kört átszelő hat ferde sávnak köszönhetően, amelyek nem mindegyike találkozik a felső kör magasságában, mivel két sáv a legfelső kör belsejében egybeolvad. Másodsorban a bejelentett védjegy megjelenítésében az ábrás elem balra tolódik el a „grupo” és „sada” szóelemek alkotta függőleges csíkozástól, azt sugallva, hogy másodlagos jelentőségű, díszítő jellegű a védjegy által keltett összbenyomásban.

- 58 Ilyen körülmények között nem lehet a fellebbezési tanácsnak felróni, hogy úgy ítélte meg, hogy a bejelentett védjegy domináns eleme, amelyet az érintett vásárlóközön-ség megőriz az emlékezetében, a „sada” szóelem.
- 59 Továbbá, a fellebbezési tanács megjelölések hasonlóságára vonatkozó megállapítását az Elsőfokú Bíróság megítélése szerint ugyancsak el kell fogadni.
- 60 A vizuális hasonlósággal kapcsolatban a fellebbezési tanács megállapította, hogy, az ütköző megjelölések közötti különbségek, nevezetesen a bejelentett védjegy négy körből álló ábrás motívuma, valamint „grupo” eleme ellenére, a korábbi védjegy és a bejelentett védjegy meghatározó szóeleme, nevezetesen a „sada” bizonyos fokú hasonlóságot mutat ezen elem, valamint a két védjegyben közös betűsor elhelyezkedéséből adódóan, a korábbi védjegyben szereplő „i” betű kivételével.
- 61 Ténylegesen meg kell állapítani, hogy vizuális téren, még ha a megjelölések hasonlósága – ahogyan azt jelen ügyben a fellebbezési tanács megállapította – nem is különösebben jelentős, azért elégséges ahhoz, hogy az ütköző megjelölések között fennálló és a megtámadott határozatban említett különbségektől eltekintsünk.
- 62 Hangzásbeli szinten a megtámadott határozat nyomán meg kell állapítani, hogy az ütköző megjelölések hasonlóak. Hiszen egyrészt, ha a bejelentett védjegyben szerepel is a „grupo” szó, ez az elem nem eléggé lényeges ahhoz, hogy ellensúlyozni tudja az egyértelmű hangzásbeli hasonlóságot a bejelentett védjegy domináns eleme, a „sada” és a korábbi védjegy között. Másrészt a fellebbezési tanács helyesen vélte úgy, hogy a spanyol nyelv kiejtési szabályaira tekintettel az „i” betűt, amely a „sadia” szóelemben diftongust alkot a hangsúlyos „a” magánhangzóval, a spanyol nyelvben gyengén ejtik. Következésképpen a bejelentett védjegye „sada” szóelemét és a beavatkozó korábbi

védjegyét az érintett vásárlóközönség hasonló módon ejti. Ez a körülmény, tekintettel a „sada” szóelem domináns jellegére a bejelentett védjegyben, annak megállapítására vezet, hogy az ütköző megjelölések által keltett összbenyomáson hangzásbeli hasonlóság áll fenn.

63 Ami a fogalmi összehasonlítást illeti, a fellebbezési tanács azt is helyesen vélte úgy, hogy ez az összehasonlítás nem releváns, hiszen sem a bejelentett védjegy domináns elemének, sem pedig a korábbi védjegynek nincs jelentése a spanyol nyelvben.

64 Először is, a felperes azon érve, mely szerint a fellebbezési tanács hibát követett el, amikor figyelmen kívül hagyta, hogy a „sadia” szóelem portugálul „egészséget” jelent, nem fogadható el. Elegendő csak annyit megállapítani, hogy még ha feltételezzük is, hogy a „sadia” szóelem egyik jelentése az, amelyet a felperes tulajdonít neki, a felperes nem bizonyította, hogy az érintett vásárlóközönség, nevezetesen a spanyol fogyasztó elégséges portugál nyelvbéli ismerettel rendelkezik ahhoz, hogy a „sadia” szóelemhez azonnal ilyen jelentést társítson. Ennélfogva, ahogyan azt a fellebbezési tanács helyesen mutatta be a megtámadott határozat 28. pontjában, az érintett vásárlóközönség ezt a szóelemet kitalált elemnek fogja tekinteni.

65 Másodsorban nem lehet úgy vélni, hogy abból, hogy a „grupo” szóelem a spanyol nyelvben jelentéssel bír, az következne, hogy az érintett vásárlóközönség tudatában a bejelentett védjegy jelentésének felismeréséhez vagy ezen védjegy és a beavatkozó korábbi védjegye között fogalmi különbség létrejöttéhez vezetne. Hiszen, ahogyan az a fenti 54. pontban bemutatásra került, az érintett vásárlóközönség a „grupo” szót általános, „társaságok összessége” jelentésben érzékeli. Ennélfogva fogalmi nézőpontból a „grupo” szónak kisebb a jelentősége a bejelentett védjegy „sada” elemhez képest.

- 66 Végezetül a felperes nem róhatja fel jogosan a fellebbezési tanácsnak, hogy megsértette az ütköző megjelölések átfogó értékelésének az ítélkezési gyakorlat által felállított követelményét, mondván, a fellebbezési tanács által végzett vizsgálatok túlságosan analitikusak, és nem felelnek meg azon gondolatmenetnek, amely egy átlagos fogyasztóban a két ütköző védjeggyel szembesülve lejátszódik.
- 67 Emlékeztetni kell arra, hogy az átlagos fogyasztó rendszerint egészében érzékeli a védjegyet, és nem vizsgálja egyenként a részleteit (lásd értelemszerűen a SABEL-ítélet [hivatkozás a 18. pontban] 23. pontját), számára általában a megjelölés domináns és megkülönböztető elemei jegyezhetők meg legkönnyebben (lásd e tekintetben az Elsőfokú Bíróság T-104/01. sz., Oberhauser kontra OHIM – Petit Liberto (Fifties) ügyben 2002. október 23-án hozott ítéletének [EBHT II-4359. o.] 47. és 48. pontját). Következésképpen nem lehet a fellebbezési tanácsnak felróni, hogy azt vizsgálta, melyek a fogyasztó észlelése során a védjegy megkülönböztető és domináns elemei, amelyek megmaradnak majd az emlékezetében.
- 68 Ezen túl, a megtámadott határozat 26. pontjában a fellebbezési tanács kifejezetten az ütköző védjegyek vizuális, hangzásbeli és fogalmi összehasonlításra vonatkozó okfejtései bevezetéseképpen megállapította, hogy az ütköző védjegyeket megkülönböztető elemek nem eléggé lényegesek ahhoz, hogy ellensúlyozni tudnák domináns elemeik hasonlóságát. Ebből következően a fellebbezési tanács helyesen járt el az ütköző megjelölések átfogó értékelése során.
- 69 Ilyen körülmények között, tekintetbe véve az ütköző védjegyek által megjelölt áruk azonosságát, valamint a bejelentett védjegy domináns eleme és a korábbi védjegy között fennálló vizuális és hangzásbeli hasonlóságot, az ütköző védjegyek által keltett összbenyomás folytán az érintett vásárlóközönség azt fogja hinni, hogy az ezen védjegyek által megjelölt áruk ugyanattól a vállalkozástól, vagy legalábbis gazdaságilag egymással kapcsolatban álló vállalkozásoktól származnak. Mindent összevetve, a bejelentett védjegy „társaságok összességét” jelölő „grupo” szóeleme, ha

nem is bír meghatározó jelleggel, képes azt a képzetet kelteni, hogy a szóban forgó társaságok között „csoport” formájú egyesülés áll fenn, ami az ütköző védjegyek közötti összetéveszthetőséget növeli.

70 Ezen megfontolások együttesének fényében a második érvcsoportot el kell utasítani.

A harmadik, a felperes által a közösségi védjegybejelentést megelőzően lajstromoztatott három védjegynek és a beavatkozó korábbi védjegyének a spanyol piacon való egyidejű jelenlétéből eredő érvcsoport

A felek érvei

71 A felperes bemutatja, hogy három, a 29. osztályba tartozó árukra vonatkozó spanyol védjegy jogosultja, nevezetesen az 1991. április 5-én az 1 311 019 számon bejegyzett SADA SOCIEDAD ANÓNIMA PARA LA DISTRIBUCIÓN ALIMENTARIA szóvédjegyé, az 1994. május 1-jén az 1 807 310 számon bejegyzett LA DESPENSA DE SADA, szóvédjegyé és az 1990. július 5-én az 1 311 021 számon bejegyzett, négy kört átszelő hat ferde sávból álló ábrás védjegyé.

72 A felperes hangsúlyozza, hogy a bejelentett védjegy egyetlen megjelölésben egyesíti azon három nemzeti védjegy összetevőit, amelyeknek ő a jogosultja, vagyis az 1 311 019 és 1 807 310 bejegyzési számú védjegyek „sada” szóelemét, valamint az 1 311 021 számon bejegyzett négy kört átszelő hat ferde sávból álló ábrás elemet. A bejelentett védjegy tehát nem téveszti meg a fogyasztót, akinek ez a felperes korábbi nemzeti védjegyeit juttatja eszébe, nem pedig a beavatkozó védjegyét. Semmiféle

összetéveszthetőség Nem áll fenn az összetévesztés veszélye tehát a fogyasztó tudatában a bejelentett védjegy és a beavatkozó védjegye között. Egyébiránt, a nemzeti védjegyek közösségi lajstromozás iránti kérelem benyújtását megelőző békés egyidejű jelenléte a felperes álláspontja szerint a két társaság internetes oldalainak tanulmányozásával is megállapítható.

73 Következésképpen a felperes úgy véli, a fellebbezési tanács hibát követett el, amikor nem vette figyelembe, hogy az a három nemzeti védjegyet, amelynek ő a jogosultja, valamint a beavatkozó korábbi védjegye, amely Spanyolországban az általa hivatkozott három nemzeti védjegy lajstromozását követően került lajstromozásra, a spanyol piacon a közösségi lajstromozás iránti kérelem benyújtását megelőzően egyidejűleg volt jelen.

74 Ezen a ponton a felperes megállapítja, hogy amikor a beavatkozó lajstromozás iránti kérelmét Spanyolországban benyújtotta, senki sem állította, hogy ez a lajstromozás összetéveszthetőséghez vezethet a spanyol fogyasztó tudatában: a spanyol szabaddalmi- és védjegy hivatal nem vizsgálta hivatalból ezt a kérdést, illetve azt nem is vetette fel. A fentieken túl a jelen kereset benyújtásának napjáig semmiféle, a felperes áruinak valamely másik vállalkozás, nevezetesen a beavatkozó áruival fennálló összetéveszthetőségéből eredő kár megtérítése iránti eljárást nem indítottak sem a felperes versenytársai, sem fogyasztói vagy egyéni szövetségek.

75 Az OHIM szembehelyezkedik ezzel az érveléssel. Mindenekelőtt emlékeztet arra, hogy a megtámadott határozat 29. pontjában a fellebbezési tanács arra a következtetésre jut, hogy „harmadik személy védjegyével történő vélt egyidejű jelenléte pusztán állítása még nem zárja ki jelen ügyben az összetéveszthetőséget, mivel a jelen ügyben vizsgált védjegyekről különböző védjegyekről van szó, és az ezekkel megjelölt áruk nem hasonlók az ütköző védjeggyel megjelölt árukhoz”.

- 76 Az OHIM pedig megállapítja, hogy a felperes, ha hivatkozott is az előtte folyó eljárásban az 1 807 310 lajstromszámú LA DESPENSA DE SADA, valamint az 1 311 019 lajstromszámú SADA SOCIEDAD ANÓNIMA PARA LA DISTRIBUCIÓN ALIMENTARIA védjegyekre, azt sohasem állította, hogy ezen védjegyeknek ő a jogosultja, és sohasem adta bizonyítékát ezek létezésének. Ezen túl a felperes sohasem állította, hogy a beavatkozó védjegye és e két nemzeti védjegy használata valós és tényleges, és ezen egyidejű jelenlét alátámasztására nem is nyújtott be bizonyítékot.
- 77 Az OHIM hangsúlyozza továbbá, hogy – ahogyan azt a fellebbezési tanács is bemutatta – a felperes által előtte hivatkozott két nemzeti védjegy és a bejelentett védjegy közötti közös elem kizárólag a „sada” szóelem. Következésképpen még ha feltételezzük is, hogy e két védjegy a spanyol piacon békésen, egyidejűleg volt jelen a beavatkozó védjegyével, ebből nem következik a bejelentett védjegy és a beavatkozó védjegyének békés egyidejű jelenléte. Az OHIM úgy véli tehát, hogy az abból eredő érvet, hogy a fellebbezési tanács nem vizsgálta az ütköző védjegyek békés egyidejű jelenlétét, el kell vetni.
- 78 Ugyanakkor az OHIM elismeri, hogy a fellebbezési tanács tévedett, amikor úgy ítélte meg, hogy a „sada” szóelemet tartalmazó két nemzeti védjegy nem az ütköző védjegyek által megjelölt árukkal azonos árukat jelöl, noha a felperes bemutatta, hogy e két nemzeti védjegy a 29. osztályba tartozó áruk vonatkozásában került lajstromozásra. Ugyanakkor az OHIM álláspontja szerint ennek a tévedésnek nincs kihatása a fellebbezési tanács megtámadott határozat 29. pontjában foglalt véleményére.
- 79 Végül az OHIM úgy véli, hogy a korábbi nemzeti védjegyek és a beavatkozó védjegye békés egyidejű jelenlétének alátámasztására az első ízben az Elsőfokú Bíróság előtt előterjesztett bizonyítékok elfogadhatatlanok.

80 A beavatkozó lényegében osztja az OHIM által bemutatott érveket.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 81 Először is meg kell állapítani, hogy a felperes azt állította mind a felszólalási osztály, mind a fellebbezési tanács előtt, hogy a „SADIA védjegy a spanyol piacon több éve egyidejűleg van jelen a »sada« szóelemet tartalmazó megkülönböztető megjelölésekkel”, utalva a LA DESPENSA DE SADA valamint a SADA SOCIEDAD ANÓNIMA PARA LA DISTRIBUCIÓN ALIMENTARIA, 29. osztályba tartozó árukat megjelölő védjegyekre.
- 82 Mivel az OHIM előtt folyó eljárás egyetlen iratából sem derül ki, hogy a felperes ezen eljárás folyamán említette volna az 1 311 021 védjegy-bejelentési számú spanyol ábrás védjegyet, illetve még kevésbé bizonyította, hogy annak jogosultja lenne, ezt a védjegyet, amelyre a felperes első ízben az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás keretén belül hivatkozott, nem lehet tekintetbe venni (lásd az Elsőfokú Bíróság T-85/02. sz., Díaz kontra OHIM – Granias Castelló (CASTILLO) ügyben 2003. november 4-én hozott ítéletének [EBHT 2003., II-4835. o.] 46. pontját).
- 83 Másodsorban, ami a LA DESPENSA DE SADA és SADA SOCIEDAD ANÓNIMA PARA LA DISTRIBUCIÓN ALIMENTARIA nemzeti védjegyeket illeti, emlékeztetni kell arra, hogy a fellebbezési tanács, miután az ütköző védjegyek között összetéveszthetőség fennállását állapította meg, a megtámadott határozat 29. pontjában megerősítette, hogy a beavatkozó korábbi védjegye és harmadik felek „sada” szóelemet tartalmazó spanyol védjegyeinek hivatkozott egyidejű jelenléte nem teszi lehetővé az összetéveszthetőség kizárását, amennyiben ezen védjegyek nem azonosak az ütköző védjegyekkel, és az ezekkel megjelölt áruk nem hasonlóak”.

84 Általánoságban emlékeztetni kell egyrészt arra, hogy a közösségi védjegyek rendje szabályok együtteséből álló autonóm és sajátos célokat követő rendszer, mivel alkalmazása független a nemzeti rendszerektől (lásd az Elsőfokú Bíróság T-106/00. sz., Streamserve kontra OHIM (STREAMSERVE) ügyben 2002. február 27-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-723.] 47. pontját), másrészt arra, hogy a fellebbezési tanácsok határozatainak jogszerűségét kizárólag a közösségi bíróság által értelmezett 40/94 rendelet alapján lehet értékelni (lásd a CASTILLO-ítélet [hivatkozás a 82. pontban] 37. pontját).

85 Ebből következőleg, ellentétben azzal, amire a felperes hivatkozik, az a tény, hogy a spanyol szabadalmi és védjegy hivatal engedélyezte a beavatkozó fent hivatkozott két korábbi védjegyének lajstromozását, nem bír relevanciával annak vonatkozásában, hogy az ütköző védjegyek között fennáll-e az összetévesztés veszélye a 40/94 rendelet értelmében. A felperes nem hivatkozhat különösen arra a tényre, hogy saját korábbi védjegyeire hivatkozva nem szólalt fel időben a beavatkozó korábbi védjegy lajstromozása ellen Spanyolországban. Hiszen ez a körülmény nem jelenti azt, hogy az ütköző védjegyek közötti minden összetéveszthetőség kizárt.

86 Egyáltalán nem teljességgel kizárt, hogy egyes esetekben a korábbi védjegyek egyidejű jelenléte a piacon esetleg csökkenti a két ütköző védjegy között fennálló, OHIM fórumai által megállapított összetévesztés veszélye. Ugyanakkor ilyen körülményt csakis akkor lehet tekintetbe venni, ha a közösségi védjegy bejelentője legalább a viszonylagos kizáró okokat érintő OHIM előtti eljárás folyamán kellően bizonyította, hogy az említett egyidejű jelenlét azon nyugszik, hogy az érintett vásárlóközönség tudatában nem áll fenn a felszólaló korábbi védjegye és a hivatkozott korábbi védjegyek között az összetévesztés veszélye, és azzal a feltétellel, hogy a szóban forgó korábbi védjegyek és az ütköző védjegyek azonosak.

87 Jelen ügyben az Elsőfokú Bíróság megállapítja, hogy a közigazgatási eljárás folyamán a felperes nem nyújtott be más bizonyítékot, mint egy listát, amelyen az általa a

beavatkozó korábbi védjegyének a piacon egyidejű jelenlétének alátámasztására hivatkozott korábbi két védjegy szerepel. Ezen információk pedig nem elegendőek annak bizonyítására, hogy az ütköző védjegyek közötti összetéveszthetőség csökkent, vagy egyenesen megszűnt. A felperesnek ezen körülmény bizonyítására hivatkozott egyéb bizonyítékai, mivel ezeket első ízben az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás keretén belül terjesztették elő, elfogadhatatlanok (lásd a BUDMEN-ítélet [hivatkozás a 24. pontban] 67. pontját).

88 Továbbá a fellebbezési tanács helyesen mutatta be, hogy a korábbi védjegyek, amelyekre a felperes hivatkozik – és amelyekkel kapcsolatban egyébiránt az OHIM előtt folyamatban levő eljárás során nem terjesztett elő bizonyítékot arról, hogy ő a jogosultjuk –, nem azonosak a bejelentett védjeggyel.

89 Ezen túl nem vitás, hogy a felperes soha nem állította, és még kevésbé bizonyította, hogy a SADA SOCIEDAD ANÓNIMA PARA LA DISTRIBUCIÓN ALIMENTARIA és LA DESPENSA DE SADA védjegyek jelentős megkülönböztető képességgel rendelkeznének, ami esetlegesen csökkenthetné a beavatkozó korábbi védjegye és a bejelentett védjegy közötti összetéveszthetőséget.

90 A fellebbezési tanács helyesen állapította meg tehát, hogy az ütköző védjegyek között fennáll az összetévesztés veszélye, és ezt a véleményét fenn is tartotta az előtte hivatkozott egyéb védjegyek ismeretében is.

91 Ennélfogva a harmadik érvcsoportot, és ezáltal a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

- 92 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A felperest, mivel pervesztes lett, az OHIM és a beavatkozók kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (negyedik tanács)

a következőképpen határozott :

- 1) A keresetet elutasítja.**

- 2) A felperest kötelezi a költségek viselésére.**

Legal

Mengozzi

Wiszniewska-Białocka

Kihirdetve Luxembourgban, a 2005. május 11-i nyilvános ülésen.

H. Jung

H. Legal

hivatalvezető

elnök